

CHRONISCHE PIJN

Chronische Pijn - Een Persoonlijk Verhaal

Door een aandoening met de naam Causalgie leed ik aan chronische pijn. Deze aandoening, die ook wel Complex Regionaal Pijnsyndroom (CRP) wordt genoemd, is ons al bijna 150 jaar bekend, maar wordt nog steeds niet vaak erkend, zelfs niet in de medische gemeenschap. CRP wordt gekarakteriseerd door een chronische brandende pijn die vaak extreem pijnlijk is. Ik heb zwellingen, kleurveranderingen en temperatuurveranderingen die met deze pijn gepaard gaan, vooral in mijn arm. Mijn arm is ontzettend overgevoelig. Als iemand mijn huid zachtjes aanraakt, dan voelt het alsof iemand me geslagen heeft. Water uit de douche geeft me het gevoel dat ik met stenen word bekogeld. Koele lucht uit de airconditioning is ook erg pijnlijk, dus ik heb altijd een trui bij me, ongeacht de weersomstandigheden. Het is pijnlijk om ook maar iets op te tillen dat meer dan anderhalve kilo weegt -- inclusief mijn kleine kleindochter op de dag van haar geboorte. De pijn neemt toe met activiteiten waarbij mijn vingers een grijpende beweging moeten maken, zoals schrijven, eten en mijn haar borstelen. Elke beweging van mijn pols die mijn hand doet omkeren leidt eveneens tot een toename van de pijn.

Chronische Pijn - Waarom Ik, God?

Als een Christen met chronische pijn vroeg ik me af waarom God dit toestond en waarom Hij mij daar niet van genas. Ik geloofde dat Hij in staat was om mij te genezen. Ik denk dat iedere Christen zich op een bepaald moment afvraagt: "Waarom?" Ik heb het idee dat ik in mijn geval gelukkig genoeg was om het antwoord te vinden...

Toen ik op een dag met een vriend aan het praten was, maakte ik een opmerking over het feit dat ik, vóór mijn kwetsuur, aan het bidden was geweest om een intiemere relatie met mijn Verlosser te hebben. Ik had weliswaar "religie", maar ik wilde een diepere relatie. Ik was een goede echtgenote, ik was al 32 jaar met mijn man getrouwd, en ik beschouwde mezelf als een succesvolle moeder van twee prachtige dochters - die nu volwassen vrouwen zijn. En ik had twee prachtige kleinkinderen die erg van hun Oma hielden. Maar toch ontbrak er nog iets in mijn leven.

Als de hoofdverpleegster in een operatiekamer (OK) bevond ik me op het hoogtepunt van mijn carrière. Ik hield van mijn werk en ik had het idee dat ik er erg goed in was. Ik had al 25 jaar ervaring in de OK en ik had elke mogelijke rol die daarin te vervullen was ook met succes vervuld. Ik wist precies wat me in mijn werk te doen stond en ik werd gerespecteerd en vaak geraadpleegd. Ik had alle mogelijke diploma's gehaald die een OK verpleegster maar kan halen, wat betekent dat ik wat onderwijs betreft ook bewezen had dat ik in dit vak van wanten wist. Maar ik voelde me nog steeds onwaardig -- of onvoldaan.

Dus was ik gaan bidden voor een diepere relatie met God. Ik wilde van Hem horen op de manier waarop anderen van Hem hoorden. Ik had toen geen idee waar dit gebed me naar toe zou leiden! Eerst had ik een conflict met mijn baas en na enige druk van haar zijde besloot ik om mijn functie als hoofdverpleegster neer te leggen en weer als gewone afdelingsverpleegster verder te gaan. Twee dagen later had mijn echtgenoot

een beroerte. Gelukkig was ik niet meer de verpleegster met de eindverantwoordelijkheid dus ik kon verlof nemen om in de daaropvolgende maanden bij hem te zijn terwijl hij herstelde. Toen het duidelijk werd dat hij nooit meer in staat zou zijn om te kunnen werken, werd ik in ons gezin ineens de enige kostwinner en de enige verantwoordelijke voor de ziektekostenverzekering. De zekerheid die ik had gevoeld doordat hij altijd in staat was geweest om te werken werd nu behoorlijk door elkaar geschud.

Slechts een paar maanden later bezeerde ik mijn arm. Ik onderging vele maanden therapie, maar de toestand van mijn arm leek alleen maar erger te worden. Ik was niet meer in staat om in de OK te werken en ik zag me gedwongen om een andere baan te zoeken. De verantwoordelijkheid die ik als kostwinner voelde maakte mijn zoektocht naar een baan haast panisch. Maar na twee jaar van mislukte pogingen werd het duidelijk dat ik geen baan meer in de verpleging zou vinden. Mijn kennis, expertise en jarenlange ervaring hadden hun waarde verloren.

Chronische Pijn - Een Eénmalige Ervaring

Chronische pijn hielp me om een significante waarheid in het leven zelf te ervaren: Het is gemakkelijk om God de eer te geven voor Zijn zegeningen wanneer de zaakjes lopen zoals je wil dat ze lopen, maar het is veel moeilijker om je te realiseren dat God elke minuut van je leven de touwtjes stevig in handen heeft wanneer niets gaat zoals je gepland of verwacht had. Maar Zijn Woord zegt dat Hij bij je is!

In het begin realiseerde ik me niet dat mij in deze periode iets verbazingwekkends was overkomen. Ik had altijd al problemen gehad op het gebied van zelfrespect en eigenwaarde. Mijn twee-jarige mislukte zoektocht naar een baan had mijn balans werkelijk kunnen doen omslaan naar een depressie. Ik zal niet ontkennen dat ik er problemen mee heb gehad; ik denk dat iedereen die chronische pijn heeft ook wel eens depressieve periodes kent. Maar God was in mijn leven aan het werk! Ik begon me te realiseren dat deze periode in mijn leven bedoeld was om mij meer over God en Zijn liefde voor mij te leren. Het was een tijd waarin ik aan de voeten van de Meester kon zitten en van Hem kon leren. Ik leerde dat Jezus de grote broer is die ik altijd al had willen hebben, die bij me wilde zijn en me wilde helpen om de probleemgebieden in mijn leven te verzachten.

De Bijbel zegt: Maar wat voor mij winst was, ben ik omwille van Christus als verlies gaan beschouwen. Sterker nog, alles beschouw ik als verlies. Het kennen van Christus Jezus, mijn Heer, overtreft immers alles. Omwille van hem heb ik alles prijsgegeven; ik heb alles als afval weggegooid. Ik wilde Christus winnen (Filippenzen 3:7-8).

Chronische Pijn - Een Diepere Relatie met God

De belangrijkste les die ik van mijn ervaring met chronische pijn heb geleerd is dat wie ik ben en wat mijn werkelijke waarde is zich niet in mijzelf bevindt. Het was noch het feit dat ik al 25 jaar ervaring als verpleegster had, noch het feit dat ik zo veel levenservaring had. Het zat hem niet in mijn lichamelijke vermogens of in een een gebrek daaraan. Mijn waarde bevond zich in God en alleen in God. Terwijl alle dingen waar ik voorheen

zoveel waarde aan had gehecht van me werden afgestroopt, vond ik mijn werkelijke kracht en mijn echte waarde in God. In Hem vond ik volledigheid en voldoening.